

ת"פ 15814/04/21 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 15814-04-21 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

מדינת ישראל
באמצעות תביעות חיפה חוף

בעניין: המאשימה

פלוני
באמצעות בא כוחו עו"ד ונטורה

נגד
הנאשם

הכרעת דין

בפתח הדיון אני מודיע כי נמצא לזכות את הנאשם בדין מחמת הספק.

כתב האישום:

נ' (להלן: "נ") והנאשם היו בני זוג במועדים הרלוונטיים לכתב אישום זה.

ביום 9/7/20 בשעה 14:25, או בסמוך לכך, בביתה של נ' המתגוררת עם משפחתה (להלן: "המשפחה"), בעקבות רצונה של אימה של נ' שהקשר בין נ' לבין הנאשם יסתיים, הנאשם השתולל, התפרע, השליך חפצים, צעק וקילל.

באותן הנסיבות, שבר הנאשם ארון בחדרה של נ', ותקף את נ' בכך שאחז בה בחוזקה בידה הימנית ושרט אותה ואף איים על בני המשפחה כי ישלח אנשים שיכו אותם.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמה לנ' חבלה בדמות שריטה בידה הימנית.

במעשיו המתוארים לעיל, תקף הנאשם את נ' שלא כדין וללא הסכמתה, ובכך גרם לה לחבלה של ממש, פגע בזדון ברכוש ואיים על משפחתה של נ' בפגיעה שלא כדין בגופם ובכוונה להפחידם או להקניטם.

לאור האמור, מואשם הנאשם בביצוע עבירות של אימים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"); היזק לרכוש במזיד - עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין; ותקיפה הגורמת חבלה ממש בן עמוד 1

זוג - עבירה לפי סעיף 382 (ג) לחוק העונשין.

תשובת הנאשם לכתב האישום:

הנאשם כפר בעובדות כתב האישום.

פרשת התביעה:

המאשימה העידה את המתלוננת, אחיה ואימם, וכן את השוטר שגבה את ההודעה של אחיה של המתלוננת.

הסניגור ויתר על יתר העדים.

פרשת ההגנה:

הנאשם העיד להגנתו.

דין והכרעה:

המאשימה מבקשת להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, על בסיס ההודעות שנגבו מהמתלוננת, אחיה ואימם, אשר חזרו בהם מהדברים שמסרו במשטרה והודעותיהם הוגשו במסגרת המתווה הקבוע בהוראות סעיף 10 (א) לפקודת הראיות.

מחומר הראיות אשר נפרש בפני בית המשפט, עולה כי הנאשם והמתלוננת, גב' נ', היו בני זוג במועדים הרלוונטיים לכתב האישום. הקשר ביניהם לא היה על דעתה של אימה של נ', הגב' א', אשר הביעה מורת רוח מקיומו והיה לה מניע משמעותי לפירוקו.

על רקע דברים אלו, יש לבחון את חומר הראיות.

בהודעה שמסרה המתלוננת במשטרה (ת/1) ביום 9/7/20, ציינה המתלוננת כי היא בקשר זוגי עם הנאשם מזה 5 חודשים, והם מתגוררים יחד אצלה בבית. לדבריה, בזמנים הרלוונטיים לאירועים נשוא כתב האישום, היא הייתה בחדר שלה, שטפה את החדר, הנאשם התעצבן, ותוך כדי כך, זרק את הדלי והעיף את כל המים מתחת למיטה שלה.

עוד היא סיפרה על וויכוח שפרץ בין השניים, לאחר שראתה בוואטסאפ שלו בחורה אחרת, והבחינה שבן זוגה, הנאשם, ערך איתה שיחת ווידאו בוואטסאפ. היא עימתה אותו עם העובדה הזו, שאלה אותו מי זו ודיברה עם אימא שלה על כך. בתגובה, הוא מחק את שיחת הווידאו, וטען שהשיחה הייתה בטעות. מכאן, הדברים החלו להסתבך.

אימה של המתלוננת, גב' א', התקשרה לנאשם, ומחתה בפניו על הקשר עם אותה בחורה. לדבריה של המתלוננת, אימה דיברה איתו באופן מנומס, אך הוא היה עצבני. האימה אמרה לו שהם לא מתאימים, ושעדיף שיפרדו. היא עצמה חושבת שהוא היה בקשר עם אותה בחורה, בגד בה ומכאן, החלו הדברים להסלים. לדבריה, הנאשם צעק והתרגז, טען שזו סתם בחורה שעובדת איתו, צעק על המתלוננת ואמר שהוא ידבר עם מי שהוא רוצה. במהלך הכעס הזה, זרק את הדלי בו שטפה המתלוננת את החדר, ו"איים על כולם" כלשונה (שורות 11 - 12 להודעתה). לדבריה, איים על משפחתה בכך שאמר: **"שהוא ישלח להם אנשים שירביצו"** (שם, שורה 12). היא טענה שהוא אמר את המשפט הזה, לאח שלה ולאבא שלה. כמו כן, הוא כעס ואמר לאימה שלה, שהיא לא מחליטה בעניין הזוגיות שלהם, והוא יעשה מה שהוא רוצה, ולדבריה, בלהט הדברים, הוא תקף אותה: **"הוא זרק עלי משהו או הרים את היד עלי, אני מאוד מבולבלת, ונפגעתי בפרק יד ימין, יש לי סימן..."** (שם, בשורות 15 - 16). לאחר מכן, לקח את הטלפון הנייד של המתלוננת, וניסה לנפץ אותו, לדבריה הוא גרם נזק לרכוש בבית, והיה מאוד עצבני, הוא הרס חלק מהארון בחדרה, שבר את החלק של הידית בארון. בשלב מסוים, הוא התקשר לאבא שלה, ואיים גם עליו, ואף איים על אחיה: **"...שהוא ישלח אנשים לטפל בהם שירביצו להם"** (שם, שורה 19).

לגבי התקיפה שלה, היא מסרה: **"הוא תפס אותי, אני חושבת, ועם הציפורניים שלו הוא עשה לי סימן, אני לא זוכרת, הייתה שמה הרבה בלגן (כך במקור - ש.ב.), הוא זרק הרבה דברים בבית היה מאוד עצבני"** (שם, שורות 25 - 26). עוד היא מוסרת כי לאחר מכן יצא הנאשם מהדירה, הם נעלו את הדלת, הוא חזר ודפק בחוזקה בדלת, אמר שהוא רוצה להגיד כמה דברים, ואחר כך כנראה המשטרה תפסה אותו.

יצוין, כי ביום 16/7/20, כשבוע לאחר מסירת הודעתה הראשונה, התייצבה המתלוננת במשטרה וביקשה לבטל את התלונה שהגישה כנגד בן זוגה (ת/2).

בהודעה זו, מסרה המתלוננת, שמי שעומדת בעצם מאחורי התלונה, היא אימה שלה ולא היא. לדבריה, היא בהיריון ממנו, והם מתכוונים להתחתן, והיא לא רוצה שיהיה לו תיק. עוד הדגישה, כי הוא לא ביקש ממנה ולא איים עליה לבטל את התלונה, והיא לא חוששת ממנו.

כאשר נשאלה אם תקף אותה הנאשם, היא מסרה: **"לא, רק האירוע הזה שהוא תפס לי את היד, ואני לא רציתי בכלל להתלונן עליו, אימה שלי החליטה להתלונן, כי היא רצתה שניפרד, אבל עכשיו אני בהיריון ואנחנו רוצים להתחתן, אני לא רוצה להתלונן עליו, הוא אוהב אותי, אני אוהבת אותו, הוא טוב אלי, מכבד אותי, ורק הפעם הזו שאימה שלי רצתה שניפרד, והוא התעצבן, כי הוא לא רוצה להיפרד ממני, אנחנו אוהבים"** (שם, שורות 17 - 20).

ביום האירוע, 9/7/20, הגישה גם אימה של המתלוננת תלונה ונגבתה ממנה הודעה (ת/3). בתלונה היא לא מסתירה את חוסר שביעות הרצון שלה מהנאשם, היא ציינה שהקשר בין השניים "לא בריא", היא הוסיפה: **"הם כל הזמן רבים ומשלימים, נ' מאוד מבולבלת כתוצאה מהקשר הזה"**. עוד אמרה כי בתה לא החלטית, לא יציבה, ואמרה כי הגיעה להתלונן במשטרה, הואיל והיא אמרה לו שהיא החליטה שהקשר בין השניים צריך להסתיים **"...מאחר והיא קטינה, ושאינה לא רוצה שיהיה ביניהם קשר, ושייפגשו, כי הוא לא בריא הקשר ביניהם"** (שם, בשורות 1 - 5). לדבריה, הנאשם לא קיבל את זה, החל לצעוק, להתפרע, לקח את בתה לחדר, החל לדפוק בדלתות. היא לדבריה, הרגישה רע

עם זה. היא ביקשה ממנו לסיים את הקשר בצורה יפה, ועוד הוסיפה: **"ואין לי שום אינטרס לסבך אותו"** (שם, בשורה 7). בתגובה, הנאשם אמר שהיא לא קובעת, היו לו התקפי זעם והתפרצויות. היא ביקשה ממנו שיפסיק, שאם לא כן, היא תזמין משטרה, ואז הוא יצא, והיא התקשרה למשטרה. כאשר נשאלה, האם הנאשם הרביץ לבתה באותו יום, היא השיבה: **"הוא לא הרביץ לה היום, הוא רק תפס לה את היד חזק מאוד, וכתוצאה מזה יש לה שריטה, אני הייתי לידה, הוא אמר שהוא אוהב אותה, ושהוא לא רוצה לעזוב את הקשר ביניהם"** (שם, בשורות 12 ו-13). לשאלה, האם הנאשם איים באותו יום, השיבה בחיוב. לדבריה, הוא אמר כך: **"...שהוא ידאג לפגוע בנו, ושאני אפחד ללכת ברחוב, הוא דיבר עם הבן שלי א"ש, ואיים גם עליו, ואמר שאתה תלך ברחוב יפוצצו אותך..."**, עוד הוסיפה שגם על בעלה הוא איים, אבל היא לא יודעת בדיוק מה הוא אמר לו (שם, בשורות 15 - 17). לשאלה, איזה נזק הוא גרם לרכוש בבית, השיבה שהוא גרם נזק לארון של המתלוננת, הוא דפק על הדלת, ודלת אחת יצאה מהמקום. בסיכום הודעתה, היא חזרה והדגישה: **"הקשר ביניהם לא מתאים, אני לא מסכימה לקשר ביניהם כי הוא גבר אלים, אני רוצה למנוע מצבים שהם יהיו ביחד, זה לא גבר שמתאים לה"** (שם, בשורות 23 - 24).

אחיה של המתלוננת, מר א"ש, מסר אף הוא הודעה במשטרה ביום האירוע, 9/7/20 (ת/5). הוא סיפר שהוא היה בחדר שלו, שמע צעקות. תחילה חשב שזה **"רק צעקות סתם"** ואחרי זה שמע את אימא שלו אומרת שהיא לא רוצה שהנאשם יהיה בקשר עם אחותו, ושמע את הנאשם אומר שהוא לא שואל, ויעשה מה שהוא רוצה. לדבריו, לאחר מכן החל הנאשם להתפרע בחדר של אחותו, ולזרוק דברים בחדר, תפס לאחותו את היד, במטרה לתקוף אותה, לאחר מכן ירד לה דם מהיד. כמו כן, שבר את הארון בחדר של אחותו, ומיד לאחר מכן יצא מהבית, כשהוא מאיים על אימא שלו, **"...שהוא יביא לה אנשים שירביצו לה ולמשפחה..."** (שם, בשורות 13 - 15). לאחר שיצא, החל דופק על דלת הכניסה, רצה שיפתחו לו. להערכת האח, כנראה לצורך תקיפתם. עוד הוא מוסר, כי הנאשם התקשר לאביו, ואיים גם עליו שיתקוף אותו, ולאחר מכן, התקשר גם אליו (אל האח) ואמר לו שלא תעזור המשטרה, יש לו אנשים שקשורים למשטרה, ואמר לו, שכשהוא יצא מהבית, יקפצו עליו אנשים ויתקפו אותו. לאחר מכן, השוטרים הגיעו לדירה. כאשר נשאל אם הוא ראה את התקיפה של אחותו, כיצד החזיק בה הנאשם ביד וניסה לתקוף, השיב: **"לא ראיתי אני רק שמעתי"** (שם, בשורות 26 - 27).

סיירים שהוזעקו למקום על ידי האימא, הגיעו וצילמו את כל השיח בינם לבין המתלוננת והאימא (ת/13). בדוחות הסיירים הם ציינו שאמה של המתלוננת מסרה להם שהנאשם איים עליהם ושבר ארון בחדר.

כאמור, בבית המשפט התהפכה הקערה על פיה, ואמה של המתלוננת ואחריה המתלוננת עצמה ואחיה, שלושתם כאחד חזרו בהם מהדברים שמסרו במשטרה.

המתלוננת חזרה והדגישה, את היחסים הטובים שלה עם הנאשם, כמה היא אוהבת אותו, כמה הוא אוהב אותה בחזרה, הבהירה שמה שקרה באירוע ביום 9/7/20, היה **"וויכוח קטן"**, הוא אמנם תפס לה את היד, אך היה זה במסגרת הוויכוח כי הוא לא רצה שהם ייפרדו. הנאשם צעק, היה נסער. עוד הדגישה, כי אימא שלה רצתה שהם ייפרדו, אל מול רצונם של השניים להישאר יחד. הוויכוח של הנאשם לא היה איתה, הוויכוח היה עם אימא שלה, היא זו שרצתה שהשניים ייפרדו, ובמהלך הוויכוח הזה הנאשם תפס את היד שלה, צעק ואמר שהוא לא יעזוב את המתלוננת, כי הוא לא רוצה שהם ייפרדו, ועל כן, משך אותה אליו, לדבריה הוא לא היה אלים כלפיה, היא רצתה ללכת איתו, והיא לא הסכימה עם

אימא שלה, שרצתה את קטיעת הקשר. המתלוננת לא זוכרת אם הוא השליך חפצים או שבר ארון בחדר, יכול להיות שהוא שבר את הארון אבל מדובר בארון שהיה גם ככה רעוע (פרו' עמ' 8, שורות 13 - 24).

בחקירתה הנגדית, עמדה על דעתה, טענה שהנאשם לא היה אלים כלפיה באופן מכוון, הסבירה לשאלות בית המשפט את האודם שהיה על זרוע ידה, כפי שתועד בתמונה, והדגישה: **"הוא לא עשה לי את זה בוודאות, אני זוכרת"** (עמ' 9, שורות 4 - 5).

לגבי הדלת של הארון שנשברה, טענה בשלב זה, כי היא זו ששברה אותה, **"מעצבים על אימא שלי"** (שם, בשורות 5 ו-6). עוד מסרה, שהנאשם לא איים עליה, לא איים על אימא שלה, אלא רק צעק, תוך שהוא אומר: **"לא, אני לא יעזוב אותה, אני לא רוצה"** (שם, בשורה 7).

כאשר עומתה עם גרסת אימה, אמרה: **"אני לא יודעת אם אימא שלי משקרת, שהיא אומרת את זה במשטרה, הוא לא מצא חן בעיני אימא שלי, היא רוצה מישהו עם כסף, לא יודעת מה היא רוצה, היא רוצה מישהו שימצא חן בעיניה, אני רוצה אותו מאוד, היא לא רצתה..."** (עמ' 9, שורות 8 - 11).

לשאלת בית המשפט, האם מה שמסרה במשטרה היה אמת, השיבה המתלוננת שהיא לא זוכרת מה היא אמרה במשטרה, זה היה מזמן, והיא יודעת רק מה שקרה, והיא זוכרת היטב שהנאשם לא היה אלים כלפיה, וכך המשיכה המתלוננת וחזרה בה מהדברים שמסרה בהודעתה. לבקשת ב"כ המאשימה, ובהתמלא התנאים הקבועים בסעיף 10א לפקודת הראיות, התקבלו הודעותיה של המתלוננת, לצורך השוואה.

כאמור, באופן לא מפתיע, גם אימה של המתלוננת, אשר נראה כי היא עומדת מאחורי כל התלונה, חזרה אף היא ממרבית דבריה במשטרה. לדבריה, מדובר היה בוויכוח בין הנאשם לבין בתה, הם זוג מזה כשנתיים באותה עת, הוויכוח נסב על דברים אישיים, על היחסים ביניהם, ייתכן שהם לא מסתדרים, ייתכן שהם צריכים להיפרד, אבל היא אימא שמתערבת בכל עניין, ונכנסת לכל דבר, דמות מאוד דומיננטית ויש לה אובססיה לילדים שלה, כך כדבריה. הנאשם לקח את ההתערבות שלה בוויכוח קשה, והחל צועק, שניהם צעקו אחד על השני, היא הייתה עצבנית והייתה פיזזה ולכן הזמינה משטרה, אבל הדגישה: **"...לא הייתה אלימות, ש' (הנאשם - ש.ב.) לא אדם אלים, הוא רק אוהב ומחבק ודואג, בן אדם טוב עם לב זהב, סך הכל היו צעקות ולא מעבר, אני הייתי פיזזה והזמנתי משטרה, מיד אחרי, הוא בא ונישק לכולנו את הראשים, והתנצל בפנינו, ואנחנו בני אדם סלחנו לו"** (עמ' 13, שורות 1 - 4). וכך חזרה והדגישה אמה של המתלוננת, שמדובר היה בוויכוח הדדי, כצעקות על רקע הקשר בין השניים, סיפרה כיצד ליוותה את בתה בהיריון אליו נכנסה מהנאשם, היריון שלדאבון הלב לא החזיק, כיצד בתה נאלצה לעבור הפלה, הדגישה שהנאשם היה להם כמו בן בית, אוהב ומכבד, חלק מהמשפחה, כיצד הוא דבוק בהם, כלשונה. עם זאת, לא הסתירה את מהווה, והדגישה: **"אני רציתי שהם יפרדו, חשבתי שהם לא מסתדרים..."** (עמ' 13, שורה 12). לגבי הארון, מסרה שאכן היה בחדר של המתלוננת ארון פלסטיק, אבל לדבריה, הארון היה גם ככה שבור, והנאשם דפק על הארון, תוך שהדגימה עם היד שלה, וכנראה בשל כך נשבר הארון. היא חזרה והדגישה את פיזזותה בהגשת התלונה, וכיצד מדובר היה בסך הכל בצעקות, כאשר כולם צועקים ומתווכחים. עוד הדגישה שהנאשם לא אלים, הוא בסך הכל תפס את היד לבתה (שם, בעמ' 13, שורות 21 - 24), תוך שהיא מדגישה שוב ושוב שהנאשם לא נקט באלימות כלפי בתה, אלא הוא רק אוהב, מכבד ומנשק.

גם כאשר עומתה עם חקירתה במשטרה, הבהירה כי היא לא התכוונה לכך שמדובר בנאשם אלים, או במי שאיים עליה, חזרה והדגישה כי אכן הנאשם התווכח איתה, מכיוון שהוא אוהב את בתה, ורצה שהם ימשיכו להיות ביחד (עמ' 14, בש' 24-25). על רקע חזרתה מהודאותיה, אף אלה הוגשו במסגרת המתווה של הוראות סעיף 10א לפקודת הראיות, לצורך השוואה.

באופן דומה, גם אחיה של המתלוננת חזר בו מהודעתו והבהיר שהוא היה בחדרו, שמע צעקות בבית, שמע את אימא שלו צועקת ואת הנאשם, וכאשר יצא מהחדר, המשטרה הייתה בבית (עמ' 21, שורות 18 - 19). עוד הדגיש, שהוא לא ראה יותר מדי כלשונו (שם, בשורה 21).

כאשר הופנה להודעתו, הבהיר שלא אמר את האמת במשטרה והוסיף שהוא אמר במשטרה רק מה ששמע (עמ' 21, שורות 23 - 25). הוא הוסיף ואמר, שהוא לא יודע מה הנאשם עשה בחדר של אחותו, הוא לא ראה שום דבר. הוא הבין שלא היה משהו, אמרו לו שהנאשם שבר את הדלת של הארון, אבל הוא לא ראה זאת, ואמרו לו שהוא תפס את אחותו ביד.

האח הוסיף, שעדותו נכפתה עליו במשטרה, הכריחו אותו לדבר (עמ' 23, שורות 10 - 12), ועל כן, נוכח זאת, ביקשה המאשימה להוסיף לכתב האישום את גובה ההודעה, וכך היה.

גובה ההודעה השוטר מוסטפה סוואד, התייצב לישיבה שהתקיימה לאחר מכן, מסר שגבה את הודעתו של האח באופן חופשי ומרצון, רשם מילה במילה כל מה שאמר לו, לא החסיר ולא הוסיף לדברים, לא שינה מאומה מהם, וההודעה של האח, כמו של המתלוננת ואמה, הוגשה והתקבלה בהסכמה (ת/5).

יצוין, כי גובה האמרה דחה את טענות הסניגור, כאילו אמו של העד נכחה לידו, והייתה מעורבת בגביית העדות, מסר כי ההודעה נגבתה בחדר החקירות.

הנאשם לא הכחיש שהיה וויכוח בבית, גם הוא חזר על הקשר האוהב והטוב שהיה לו עם המתלוננת. לדבריו, הקשר הזה הסתיים לאחר האירוע, והוא כעת בזוגיות אחרת.

אשר לתקיפת המתלוננת, הכחיש זאת, וטען שייתכן שמדובר בחבלה שנגרמה מהשתוללות של אמה של המתלוננת, יצוין כי בהודעתו (ת/5), טען שאחיה של המתלוננת נוהג להכותה, וייתכן שהחבלה היא כתוצאה מהחבלות שחבל בה אחיה ולא ממנו. עוד הכחיש הנאשם, כי הוא איים על המשפחה, טען שהאימא של המתלוננת מנסה לטפול עליו אשמות שווא.

ממצאים ומסקנות:

לאחר העיון במכלול הראיות, בשמיעת העדים, לרבות ההתרשמות מהאופן בו מסרו את העדויות, חוששני שלא אוכל לבסס ממצאי עובדה ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים, ולכן, קם ספק ממנו זכאי הנאשם ליהנות.

כפי שפתחתי וצינתי, מדובר בקשר זוגי בין המתלוננת לנאשם, אשר היה למורת רוחה של האם. האחרונה לא הסתירה זאת. היא הבהירה באופן חד משמעי, שהיא מעורבת באופן אקטיבי מאוד בקשר בין השניים, התערבה בו, ואף ניהלה וויכוח נוקב ביום האירוע עם הנאשם, במסגרתו הודיעה לו כי היא מבקשת שהוא יסיים את הקשר עם בתה. על רקע זה, פרץ וויכוח מר בין השניים, כאשר באמצע המתלוננת.

במהלך הוויכוח, השתולל הנאשם בדירה ואני נוטה לקבל את גרסתה של המתלוננת שמוסרת שהוא בעט בדלי, שפך את המים וטרק בחוזקה את דלת הארון, דבר המתיישב עם הצעקות ששמע אחיה ועם התיאורים שמסרה המתלוננת ואמה. הנאשם עצמו מאשר שהוא התווכח וצעק.

אשר לשבירת דלת הארון, אני מקבל את דבריה של המתלוננת כי מדובר בארון רעוע, כך גם התרשמתי מהתמונות שהוצגו, קשה לקבוע כי הנאשם הוא זה ששבר את הדלת ועוד יותר קשה לקבוע כי הוא עשה כן בכוונת זדון. באותה עת התלקח ויכוח עז בין הנאשם, האמא של המתלוננת וגם המתלוננת עצמה נטלה חלק בוויכוח. בסערת הרגשות כאמור טרק הנאשם את הדלת בחוזקה. המתלוננת עצמה טוענת שהארון היה רעוע ואף טענה שהיא זו ששברה את הדלת. בנסיבות אלה, קשה לחלץ מסקנה ברורה בנוגע לגרימת הנזק בזדון ועל כן פועל הספק הסביר לטובת הנאשם.

אשר לתקיפת המתלוננת, קשה לבית המשפט לבסס ממצא בדוק וודאי בנושא זה.

הגם שהמתלוננת חזרה בה מהודעתה במשטרה, גם הדברים שמסרה במשטרה לא היו חד משמעיים ולקו בחסר.

עוד קודם למשפט, כשבוע לאחר שהגישה את התלונה, ניגשה המתלוננת וחזרה בה מהתלונה. בכך אין שום חדש, לא אחת קורה שמתלוננות, נפגעות אלימות, במיוחד במערכת זוגית, ניגשות למשטרה וחוזרות בהן מהתלונה שהגישו כנגד בן זוגן. יחד עם זאת, חזרה זו מהתלונה אינה עומדת לבדה. היא מצטרפת למכלול שלם של אי בהירויות האופפות את ההודעה המקורית, לחוסר עקביות, לתיאור לא ברור של אופן התקיפה ולאימים, להבדלים בין הגרסאות שמוסרת המתלוננת, אחיה ואימה.

עוד בקשר לתקיפה אציון, כי המתלוננת מסבירה שהיה וויכוח בין הנאשם לבין אמה וייתכן שהוא תפס אותה ביד, משך אותה אליו, כנראה באגרסיביות, דבר אשר גרם לה לחבלה. נוכח התלהטות הדברים, כפי שעולה מחומר הראיות, אין לשלול מציאות כזו, וגם אם כך אירע, לא נראה כי מדובר היה במי שניסה לפגוע במכוון במתלוננת.

יצוין, כי כך גם מעידה המתלוננת עצמה, כאשר מוסרת כיצד משך הנאשם אליו את המתלוננת, בלהט הוויכוח עם אמה. אחיה של המתלוננת, לא מוסיף בהירות לתמונה. מהעדות שלו עולה, כי הוא כלל לא נכח באירוע, לא שמע צעקות, וכאשר הוא יצא, הייתה כבר המשטרה בדירה. משמע, הוא לא היה עד ישיר למתרחש, וכל עדותו, הן במשטרה והן בבית המשפט, הייתה עדות מפי השמועה, למצער פרשנות שלו את הדברים.

אמה של המתלוננת, הינה כאמור חדורת מוטיבציה להפריד בין השניים. היא עצמה מסרה שהגזימה בתיאוריה, ומסרה דברים מופרכים במשטרה. גם כאן, ניתן היה לסבור שהיא חוזרת בה מהודעתה, ויש להעדיף את תלונתה במשטרה, על פני עדותה בבית המשפט. יחד עם זאת, ההתרשמות היא שלא ניתן לסמוך על כנות גרסתה במשטרה, כאשר היא עצמה חוזרת ומאשרת את רצונה העז להפריד בין השניים.

אמנם, כאשר השוטרים הגיעו לדירה, הפגינה האם עמדה מגוננת כלפי הנאשם, ובסרטון ממצלמות הגוף של השוטרים, עולה ברורות שהיא מבקשת שהשוטרים לא ירשמו דברים אשר עלולים לסבך את הנאשם, אך מכאן, אין בהכרח לגזור מסקנה לחובת הנאשם.

ההתרשמות הייתה כאמור מאם מגוננת מאוד, המתערבת לפי עדותה שלה, בכל מה שקשור בין בני הזוג, כולל בוויכוח ביניהם ביחס לבגידה הנטענת של הנאשם בבתה. בנוסף, היא טענה שהיא רוצה שהשניים יפרדו כי בתה קטינה, אציין בהקשר זה שמדובר בנאשם בגיר, שלו מערכת יחסים עם בתה שאותה עת הייתה בת 17 וחצי, קטינה, המתגוררת איתה מזה תקופה ארוכה בתוך ביתה של אמה של המתלוננת.

מאותם טעמים גם לא מצאתי בסיס ממשי, יציב ואיתן למלל הנטען בכתב האישום, המהווה תשתית לאיומים שהשמיע כביכול הנאשם.

גם כאן קיימים הבדלי גרסאות בין השלושה, ושלושתם כאחד חזרו בהם מהדברים, וטוענים כי לא היה מדובר באיום אלא וויכוח סוער, כאשר כל צד, האימא מצד אחד והנאשם מצד שני, צועקים אחד על השני ומטיחים דברים אחד בשני, כך שגם כאן, אין בידי בית המשפט לקבוע באופן וודאי כנדרש במשפט פלילי, כי הדברים שנטען שהושמעו הם מדויקים די צרכם, על מנת לבסס הרשעה בפלילים.

יובהר, כי אין לבית המשפט ספק כי בדירה התחולל אירוע בעל אופי אלים, כאשר הנאשם משתולל בדירה, צועק ומסרב לקבל את מרותה של אמה של המתלוננת, בעלת הדירה וייתכן מאוד שהדברים גלשו לאמירות כאלה ואחרות, אך מאחר וחומר הראיות אינו מגובש די צורכו, ונוצרו חללים ראייתיים וקיים מניע עז שלהם לסבך את הנאשם במטרה להפריד אותו מבתה, יש קושי ממשי בקביעת ממצאי עובדה לצורך הרשעה בפלילים.

התוצאה היא שקם ספק בליבו של בית המשפט ומספק זה זכאי הנאשם ליהנות, ועל כן אני מזכה אותו מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום מחמת הספק.

זכות ערעור לבית משפט מחוזי תוך 45 יום.

ניתנה היום, כ' תמוז תשפ"ב, 19 יולי 2022, במעמד הצדדים